

існування двох дисциплін – рахункознавства (як теорії бухгалтерського обліку) і рахівництва (практичного застосування принципів рахункознавства) визнали недоцільним, більш того – небажаним. Було вирішено створити єдину науково-практичну дисципліну – бухгалтерський облік” [2, с. 479-480], нині маємо крен у бік компіляцій, або й відвертого плагіату, які ніяк не можуть вважатися ні першим, ані другим, через що, на жаль, теорія й практика бухгалтерського обліку – як висловився Я. Соколов, – „починають стрімко деградувати” [2, с. 478].

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 року № 2755-VI.
2. Соколов Я.В. Бухгалтерский учет: от истоков до наших дней /Я.В. Соколов. – М. : Аудит ЮНИТИ, 1996. – 638 с.
3. Хендриксен Е.С. Теория бухгалтерского учета: пер. с англ.: под ред. проф. Я. В. Соколова / Е. С. Хендриксен, М. Ф. Ван Бреда. – М. : Финансы, 2000. – 576 с.
4. Parsons T. The present Position and Prospects of Systematic Theory in Sociology / Parsons T. // Essays in Sociological Theory. The Free Press, 1954.

Царук Наталия

к.э.н., доцент

ОП НУБиП Украины «Нежинский агротехнический институт»,
г. Нежин, Украина

ПУТИ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ МЕТОДИКИ ИСЧИСЛЕНИЯ СЕБЕСТОИМОСТИ ОВОЩЕЙ

Производство овощей является одним из наиболее трудоемких и рискованных направлений в растениеводстве.

В современном правовом поле и действующей практике бухгалтерского учета в Украине признания расходов, влияющих на себестоимость продукции, в том числе продукции овощеводства, происходит по правилам, предусмотренным П(С)БУ 16 «Расходы» [2]. Согласно его норм себестоимость продукции, производимой на предприятии, состоит из двух компонентов:

- производственной себестоимости, которая рассчитывается по сумме прямых материальных затрат на производство такой продукции, прямых затрат на оплату труда, других прямых расходов, переменных общепроизводственных и постоянных распределенных общепроизводственных расходов;
- себестоимости реализованной продукции, которая, кроме производственной себестоимости, включает сумму нераспределенных постоянных общепроизводственных расходов и сверхнормативных производственных расходов.

В то же время существует альтернативный порядок учета затрат и калькулирования себестоимости овощной продукции, определенный, например, в МСБУ 2 «Запасы» [1]. МСБУ 2 позволяет включать в себестоимость продукции как прямые и распределенные производственные накладные расходы, так и другие расходы, если они связаны именно с этой продукцией. При этом в состав таких расходов могут быть включены даже непроизводственные накладные расходы (расходы, которые по П(С)БУ 16 вообще относятся к разным расходам периода), если предприятие сочтет целесообразным и логически обоснует такое включение.

Учитывая вышесказанное франко-поле, франко-место приема или франко-место хранения как места, к которым отслеживаются расходы предприятия, связанные с производством собственных овощей, в перспективе потеряют свою актуальность. Вместо этих мест калькулирования предлагаем определить следующие:

- франко-место использования: место, к которому отслеживаются затраты на продукцию, потребляемую внутри предприятия или направляемую на переработку. До этого места калькулирования отслеживаются прямые затраты на производство, общепроизводственные расходы, часть административных расходов, которую можно логически связать с производством этой продукции, и затраты на хранение;

- франко-место продажи: место, к которому отслеживаются затраты на продукцию, что реализуется предприятием. До этого места относятся все расходы, включаемые в калькулирование к франко-месту использования, а также часть расходов на сбыт, которую можно связать с продукцией, что продается. Расходы к франко-месту продажи будут формировать себестоимость реализованной продукции.

Во-первых, такой порядок калькулирования позволяет сопоставляя затраты на продукцию из справедливой стоимостью и стоимостью продажи определить достоверный финансовый результат по каждой овощной культуре, который влияет на перспективные планы производственных программ и программ реализации продукции на предприятии. Во-вторых, определение полной себестоимости овощной продукции в бухгалтерском учете позволяет оперативно реагировать на рост доли административных и сбытовых расходов в общей себестоимости реализованной продукции (а именно эта доля в значительной степени определяет ее ценовую конкурентоспособность). В-третьих, определение себестоимости реализованной продукции в бухгалтерском учете по франко-месту продажи облегчает работу бухгалтеров при осуществлении расчетов полной себестоимости для целей составления статистических форм.

Список использованных источников

1. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 2 «Запаси»: IASB, Стандарт, Міжнародний документ від 01.01.2012 р.: за станом на 01.01.2012 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України: [сайт]. Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/929_021.

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 16 «Витрати»: Наказ Міністерства фінансів України від 31.12.1999 р. №318 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0027-00>.

3. Байрак І.Р. Словник-довідник/ І.Р. Байрак. – К.: Міленіум, 2007. – 234 с.

Чижевська Ольга
асистент

Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський, Україна

РОЗРАХУНКИ ЗА ВИПЛАТАМИ ПРАЦІВНИКАМ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОБЛІКУ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Обліку розрахунків за виплатами працівникам завжди приділялась велика увага, адже він одночасно зачіпає інтереси і держави, і роботодавців, і працівників. Розуміння виплат працівникам вітчизняними практиками та теоретиками від обліку значно змінилось в останні роки. Завдяки проведеним дослідженням суті термінів та проблем, які виникають в обліку розрахунків за виплатами працівникам ці виплати пов'язують тепер не тільки із заробітною платою, а інструменти розрахунків не зводять лише до грошей.

Серед проблем, які найчастіше обговорюються вченими можна назвати недосконалість категоріального апарату і недоліки класифікації виплат працівникам [1]. Окрім цього досить часто звертається увага на нерозвиненість аналітичного обліку розрахунків за виплатами працівникам. З поміж багатьох рекомендацій, зроблених вітчизняними вченими впровадження норм міжнародного обліку, стандартизація обліку розрахунків за виплатами працівникам та спрощення вітчизняної облікової практики є найбільш популярними [1, 2, 3, 4].

Попри все, слід відмітити, що вітчизняний облік розрахунків за виплатами працівникам залишається зарегульованим і, в той же час, абсолютно не наближеним до вимог не тільки міжнародних, а й вітчизняних стандартів бухгалтерського обліку. Так, прийняте і введене в дію ще у 2003 році П(С)БО 26 «Виплати працівникам» у практиці майже не застосовується [5]. Поза тим, що нормативна база з обліку оплати праці та пов'язаних з нею платежів є несистематизованою і такою, що не відповідає вимогам вітчизняного стандарту, важливу роль у ігноруванні практиками останнього відіграло те, що вченими мало та поверхнево розглядалися питання обліку нових видів виплат працівникам та інструментів, які застосовуються для цього. Пропоновані ними методики обліку переважно мають описовий характер, не передбачають ситуативних прикладів, які, до речі, відсутні і у вітчизняних положеннях (стандартах) бухгалтерського обліку.

Мова йде, зокрема, про облік виплат працівникам по закінченню трудової